

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. II. De Attritione supernaturali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

re, cum nemo ad impossibile teneatur.

ARTICULUS II.

De Attritione Supernaturali.

- I. *Quodnam debeat esse motivum Attritionis supernaturalis?*
- II. *Num possit esse Supernaturalis attritio, si moveatur ex motivo pœnarum temporalium?*
- III. *Num sufficiat in Sacramento Attritio naturalis, vel que sit putata supernaturalis?*
- IV. *Quomodo possit dici actus honestus Attritio, que sit detestatio culpa ex motivo pœnarum?*
- V. *Qui odit culpam propter pœnam, nonne magis odit pœnam, quam culpam?*
- VI. *Num attritio ex motivo gehennæ sit peccati detestatio super omnia?*
- VII. *Certumne sit Attritionem cum Sacramento Pœnitentiæ iustificare?*
- VIII. *Utrum in articulo mortis Confessione præmitti debeat Contritio?*
- IX. *Ex eo, quod in Sacramentis conferendis non liceat sequi opinionem probabilem de eorum valore, ommissa tutiore, non sequitur debere confessioni præmittere contritionem. Nec sequitur, quod non possit conferri absolutio cum jurisdictione solum probabili.*
- X. *Quonam pacto dicatur homo in Sacramento ex Attritio fieri Contritus?*

I. **E**X his, quæ diximus in expositione thesibus quinquagesimæ septimæ ab Innoc. XI. proscriptæ constat, ad valide, ac fructuose suscipiendum Sacramentum Pœnitentiæ sufficere Attritionem naturalem, hoc est quæ moveatur a motivo cognito lumine naturali, ut si quis doleat de furto commisso propter suspendium;

Quare hic solum inquirimus de Attritione supernaturali.

Quæritur autem primo; Quid sit attritio, & unde moveatur?

Respondeo, Attritionem defini a Trident., quod sit dolor de peccato, vel ex turpitudinis peccati consideratione, vel ex gehennæ, & pœnarum metu conceptus.

Dices, non sufficienter a Trident. motiva attritionis assignari; Primo, quia potest quis atteri etiam ex desiderio gloriæ. Secundo, quia esto gehenna, seu pœna æterna, utpote lumine fidei cognita, sit motivum attritionis supernaturalis; pœnæ tamen temporales non videntur posse esse motivum attritionis; quia nobis obijciuntur lumine naturali, non fidei; Unde actus attritionis ex metu pœnarum temporalium conceptus non est supernaturalis, sicut requiritur, ut possit cum Sacramento iustificare: Ergo dum dicit Trident. ex gehennæ, & pœnarum metu, verbum illud Pœnarum, est superfluum.

Respondeo, nego antecedens. Ad primum dico, attritionem differre a contritione per hoc quod ista detestatur peccatum ut malum Dei, & quia illi displicet; attritio vero detestatur ut malum proprium peccatoris, & quia sibi nocet. Unde merito attritio dicitur etiam contritio imperfecta, quia non attingit summam peccati odibilitatem, quam potest, quæ est contrarietas cum divina bonitate, quam lædit: Detestatio enim eo est imperfectior, quominus attingit odibilitatem objecti; sicut amor eo est imperfectior, quominus attingit amabilitatem sui objecti: Quare sicut in corporalibus dicuntur attrita, quæ aliquo modo diminuta sunt; contrita vero dicuntur, quæ in particulas minutissimas sunt comminuta; ita cor dicitur per motiva attritionis solum atteri, & imperfecte contereri. Quia ta-

men

men motivum attritionis, ut diximus, est peccatum, in quantum est malum peccatoris, & peccatum dupliciter est malum peccatoris; Primo formaliter, in quantum illum deturpat, & fadat; Secundo causaliter, in quantum causat illi pœnas: idcirco duplex a Trident. assignatur motivum attritionis. Primo scilicet ipsa peccati, Secundo pœna. Et quia pœna, quæ per peccatum infligitur, est amissio boni æterni, gehenna, & pœna temporalis, ideo ex Lugo, Suar., & aliis habetur verissima attritio, tam ex timore amissionis gloriæ, seu ex desiderio gloriæ, quam ex timore gehennæ; & utrumque motivum a Trident. comprehenditur sub timore gehennæ, quia gehenna per pœnam damni privat gloria æterna.

II. Ad secundum; quando Trident. addit verbum illud *Pœnarum*, significat, quod habeatur verissima attritio supernaturalis etiam per timorem pœnarum temporalium, ut sentiunt Suar., alique communiter contra Vasq., qui videtur semper exigere motivum aliquod æternum ad attritionem. Probatur, quia Trident. adducit exemplum Ninivitarum, qui ad Jonæ prædicationem pœnitentiam egerunt, timentes solum pœnam temporalem, scilicet excidium civitatis: ergo dolor etiam ex pœnarum temporalium metu conceptus ex Trident. satis est ad veram attritionem.

Verum quidem est, pœnas temporales objici nobis lumine naturæ, ut infligendas a creaturis, puta suspendium a iudice; at objiciuntur nobis lumine fidei pœnæ temporales, in quantum infligendæ a Deo, & in quantum indicant ejus iram, quæ puniendo in hac vita dat peccatori inchoamentum supplicii æterni. Unde sub hoc motivo pœnæ temporales causant attritionem supernaturalem; quæ, ut advertit Lugo disp. 5., Va-

lent., alique, respectum debet habere ad Deum, ut possit cum Sacramento justificare; cum enim peccatum sit aversio a Deo, dispositio ad reconciliationem debet esse conversio ad Deum. Unde qui atteritur attritione dispositiva ad reconciliationem in Sacramento, debet respicere tamquam motivum doloris ipsum Deum, atque adeo dolor oriri debet ex timore pœnarum, ut a Deo infligendarum, seu ex timore omnipotentiae divinæ, quæ potest nos juxta nostrum demeritum punire. Et sane sicuti spe supernaturali speramus a Deo non solum gloriam, sed etiam bona temporalia; ita timore supernaturali timere possumus ab Omnipotentia vindice non solum pœnas æternas, sed etiam temporales, scilicet deformitatem animæ, amissionem meritorum antecedentium, lapsum facilem in novas culpas, conscientiae turbationem, pœnas purgatorii, & pœnas hujus vitæ corporales.

III. Quæritur secundo, Utrum attritio disponens in Sacramento ad justificationem possit esse vel naturalis, vel supernaturalis putata, an vero debeat esse vere supernaturalis?

Respondeo, ab Innoc. XI. damnatam esse propositionem 57. quæ habet: *Probabile est ad Sacramentum pœnitentiae sufficere attritionem naturalem, modo honestam.* Et ratio est, quia in eodem genere debet esse dispositio, & forma, cum dispositio habiliter subiectum ad recipiendam formam; ergo si gratia est supernaturalis, debet pariter esse supernaturalis attritio disponens ad illam. Unde Trident. sess. 14. c. 4. appellat illam Donum Dei, & Spiritus Sancti impulsam. Et sess. 6. cap. 5., & can. 3. dicit eam fieri per gratiam adjuvantem, & excitantem, ac per prævenientem Spiritus Sancti inspirationem; Atqui omnes actus, qui fiunt hoc modo, sunt su-

per-

pernaturales simpliciter, & quoad substantiam; alioquin non esset, cur diceremus, actus fidei, spei, & charitatis esse supernaturales quoad substantiam, licet nequeant fieri sine speciali auxilio, & adjutorio Spiritus Sancti; ergo attritio disponens ad justificationem in Sacramento debet esse supernaturalis. Quod fusius explicavimus in expositione hujus thesisi profligata.

Hinc sequitur, errasse Canum, cum dixit sufficere ad justificandum attritionem solum putatam supernaturalem: hæc enim non est ex adjutorio, & impulsu Spiritus Sancti, sicut debet esse ex Trident.: ergo sola attritio vera supernaturalis disponit in Sacramento ad justificationem. Aliqui apud Machado existimant, attritionem naturalem sufficere ad valorem Sacramenti, non vero ad ejus fructum: Unde ex illa putant fieri Sacramentum validum, & informe. Alii vero cum Soto, Cano, Hurtado, Valent. apud Leand. de pœnitentia putant, attritionem naturalem sufficere etiam ad fructum Sacramenti. Dubium est num utraque hæc sententia damnata sit ab Innoc. XI. an solum secunda. Equidem puto cum Lumbier, quod utraque; atque adeo attritio vere supernaturalis requiritur non solum ad fructum, sed etiam ad valorem Sacramenti pœnitentiæ.

Est autem attritio vere supernaturalis, si habeat pro motivo Deum, in quantum cognitum lumine supernaturali; verbi gratia, si quis, ut diximus, doleat de peccato ex metu pœnarum, ut insigendarum a Deo peccati vindice. Unde fit, ut ipsa consideratio turpitudinis peccati tunc solum causet attritionem supernaturalem, quando turpitudine peccati consideratur cum respectu ad Deum per oppositionem, quam dicit peccatum cum aliqua Dei excellentia, verbi gra-

tia cum reverentia, gratitudine, obedientia, justitia illi debita; vel si consideratur peccatum ut oppositum virtutibus supernis, quibus dumtaxat consequi possumus vitam æternam, quæ lumine superno attingitur. Quod si sceleritas peccati non consideretur cum respectu ad Deum, sed tantum per difformitatem, quam habet ad rectam rationem, & ad convictum humanum; quia hæc consideratio non exigit lumen supernaturale, non causat attritionem supernaturalem, ut advertunt Lugo disp. 5. num. 142., Valent., aliique.

IV. Queritur tertio, quomodo Attritio, quæ est detestatio peccati ex motivo gehennæ, & pœnarum, sit actus honestus?

Respondeo, Bajum, Jansenium, eorumque asseclas damnare ut vitiosam detestationem peccati ex metu pœnarum, eo quod videatur talis detestatio magis abhorreere pœnas, quam culpam; propter quod enim unumquodque tale, & illud magis. Catholici autem omnes eam ut honestam commendant; cum Trident. sess. 14. cap. 4. appellet illam Donum Dei, & Spiritus Sancti impulsus; & Scripturæ sæpe hunc timorem suadent, ut Luca 12. *Timere eum, qui postquam occiderit corpus, potestatem habet mittere in gehennam.* Et ratione probatur, quia si timere pœnas, & propter illas culpam fugere, esset vitium, jam malum esset pœnas imponere, cum idcirco imponantur pœnæ, ut terreant, & terrore suo retrahant a culpis. Quomodo enim impositio pœnæ esset honesta, si ejus finis esset pravus? finis enim pœnæ est timor, qui per adversarios est pravus. Præterea pœnæ sunt ex se juxta rationem naturalem timendæ; ergo juxta rationem naturalem, atque adeo honeste timeri possunt, & timor hic ordinari potest ad finem bonum, scilicet ad

ad culpam fugiendam, & detestandam.

Dices primo: Inhoneste operatur, qui ordinat majus bonum ad minus; sed qui detestatur culpam propter timorem pœnæ, ordinat carentiam culpæ, quæ est majus bonum, ad carentiam pœnæ, quæ est minus; ergo inhoneste operatur.

Respondeo, distingo majorem, si majus bonum ultimate ordinatur in bonum minus, concedo; si non ultimate, nego majorem; & omissa minore, nego consequentiam. Christus Dominus non inhoneste operatur ordinando sua merita, quæ sunt bonum majus, in nostram salutem: nec nos inhoneste operamur, ordinando Sacrificium Missæ ad obtinendum bonum temporale; quia hoc ipsum ordinatur ultimate ad divinam gloriam, quæ est bonum maximum. Ita qui detestatur culpam propter pœnam, ordinat quidem immediate, & proxime carentiam culpæ ad carentiam pœnæ; vult enim carere culpa, quia vult carere pœna; sed hoc ultimate est referibile in gloriam divinam, & virtualiter refertur in Deum tamquam in ultimum finem.

V. Dices secundo: qui detestatur culpam propter pœnas, plus odit pœnas, quam culpam, *Propter quod enim unumquodque tale, & illud magis*. Sic qui odit filium propter patrem, plus odit patrem, quam filium: sed odisse plus pœnas, quam culpam iniquum est, & præposterum; ergo attritio non est actus honestus.

Confirmatur; nam qui odit peccatum ob metum gehennæ, videtur esse cum ea animi præparatione, & affectu conditionato, ut si non daretur gehenna, non odisset peccatum, quod certe iniquum est.

Respondeo, in peccato duplicem reperiri malitiam, & odibilitatem, alteram ex eo, quod sit injuria Dei,

alteram ex eo, quod sit inductiva pœnarum; Prior malitia est longe major, & non postponibilis secundæ; Potest tamen quis attingere secundam sine obligatione attingendi primam; quia sicut in actibus intellectus *Præscindendum non est mendacium*, ita in actibus voluntatis *Præscindendum non est malitia*. Itaque qui ex motivo pœnarum odit culpam, odit quidem per hunc actum magis pœnas, quam culpam; sed potest per alium actum attingentem odibilitatem, quam habet culpa, in quantum est injuria Dei, magis odisse culpam, quam pœnas: sic qui odit filium propter inurbanitatem patris, odit quidem hoc actum magis patrem, quam filium; sed potest alio actu odisse magis filium, quam patrem, si attingeret, verbi gratia, filium ut homicidam. Hinc fit, nullam haberi deordinationem in detestanda culpa propter pœnam, ita ut per hunc actum magis pœna, quam culpa odio habeatur, quandoquidem potest culpa odio haberi magis, quam pœna, si attingatur odibilitas culpæ, in quantum est injuria Dei, a quo motivo hic, & nunc præscinditur sine ulla culpa; eo quod præscindendum non est malitia.

Ad confirmationem, nego antecedens: sicuti quando David dicebat in Psalmo 112. *Inclinavi cor meum ad faciendas justificationes tuas in æternum propter retributionem*, non erat David cum ea præparatione animi, & affectu conditionato, ut nollet servare legem Dei, nisi consequeretur retributio; sed solum hoc motivo adjuvabatur ad id, quod cateroqui etiam vellet, si tale motivum non adesset: ita in casu nostro. Quæ omnia fufius elucidantur in expositione decimæ quartæ, ac decimæ quintæ thesibus ab Alex. VIII. confixæ.

VI. Quæritur quarto, an attritio ex motivo gehennæ, & turpitudinis pec-

cati sit detestatio peccati super omnia?

Respondeo, attritionem ex motivo gehennæ non esse super omnia; quia ex vi hujus actus non potest pœnitens habere affectum subeundi potius pœnas, quam carenti culpa, cum ratione hujus actus magis pœnas, quam culpam detestetur. Unde hic actus, licet sit honestus, ut diximus, quatenus ordinat ad detestationem peccati medium ordinatum a Deo ad talem detestationem, non est tamen actus perfectissimus: Contra vero qui illustratus lumine superno odit peccatum ob ejus turpitudinem, odit peccatum super omnia, quia malum culpæ excedit omne aliud malum; ergo vi hujus motivi detestatio peccati est super omnia; quamvis non habeatur formalis, sed virtualis tantum comparatio peccati cum aliis malis pœnarum.

VII. Quæritur quinto, Certumne sit attritionem cum Sacramento pœnitentiæ justificare?

Respondeo cum Lugo, Salas, Perez, aliisque, esse id moraliter certum post Trident. sess. 14. cap. 4., ubi loquens de attritione, hæc habet: *Quamvis sine Sacramento pœnitentiæ ad justificationem perducere peccatorem nequeat, tamen eum ad Dei gratiam in Sacramento pœnitentiæ impetrandam disponit.* Non loquitur autem Concilium de dispositione remota ad gratiam impetrandam, cum etiam extra Sacramentum habeat attritio talem dispositionem: ergo loquitur de dispositione proxima; atque adeo ex verbis Tridentini si minus de fide, certum tamen moraliter est, attritionem cum Sacramento satis esse ad justificationem. Quod etiam patet ex institutione hujus Sacramenti, quippe quod est Sacramentum mortuorum, & non vivorum, si autem deberet semper præsupponi contritio, nunquam per Sacramentum pœnitentiæ conferretur

Part VI.

vita, & nunquam Sacerdos remitteret, sed supponeret peccata per contritionem remissa. Præterquamquod Sacramentum pœnitentiæ in lege gratiæ novum onus adderet sine speciali prærogativa, (quam certe tribuit) si tantum exigat a nobis attritionem facilem, non contritionem, quæ maxime difficilis est.

Non nego, plures Doctores ante Trident., imo aliquos post Trident. asserere, attritionem non esse sufficientem ad justificandum cum Sacramento. Verum hæc opinio post Trident., tanquam improbabilis, rejicitur communissime, ut constat ex iis, quæ fuscè dixi in Trutina Theologica in expositione 14., & 15. thesis ab Alex. VIII. confixæ. Fuit quidem opinio probabilis ante Trident. suffulta auctoritate magnorum virorum, sed post Trident. omnem probabilitatem amisit; sicut plures opiniones, quæ quondam probabiles fuerunt, postquam a Pontificibus damnatæ sunt, probabilitatem omnem exuerunt.

VIII. Quæritur sexto; Num in articulo mortis teneamur ob majorem securitatem, & ne exponamur periculo damnationis, excitare nos ad contritionem ante susceptionem Sacramenti, an satis sit attritio, etiam cognita ut talis? Ubi etiam quæritur, utrum postquam damnata est prima propositio ab Innoc. XI. dicens, non esse illicitum in Sacramentis conferendis sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti, relicta tutiore, teneamur nunc præctice sequi sententiam tutiorem asserentem, requiri ad Sacramentum pœnitentiæ contritionem?

Respondeo cum Lug., Laym., Perez, Becan., Fagund., Turrian., aliisque contra Suar. disp. 15. sect. 4. num. 19., ne in articulo quidem mortis obligari nos ad præmittendam contritionem Sacramento pœnitentiæ. Et ratio est, quia præcepta hominibus im-

G po:

posita non obligant, nisi humano modo, & juxta hominum conditionem; non ad diligentiam metaphysicam, & exquisitissimam, sed ad humanam, & moralem; aliter essent intolerabilia, & supra vires humanas, & nunquam ita satisfactum esset, ut non superesset noxa diligentia adhibenda: Quare etiam in negotio aeternae salutis satis est adhibere ea media, in quibus nullum est periculum morale, & probabile, etiam si subsit dubium aliquod, & periculum valde remotum; Alioquin qui peccavit, teneretur statim conteri de peccato, quia dubium aliquod est, an sit repente moriturus; Nec posset quis esse contentus elicuisse semel actum contritionis, & semel confessum esse; nam cum sit incertum, an contritio, & confessio fuerint valida, deberent iterum, atque iterum repeti; Deberet etiam homo procurare iterationem Baptismi sub conditione, si forte primus fuit invalidus; Quae tamen sunt absurda, & onus hominibus intolerabile: Cum ergo sententia putans, attritionem sufficere in Sacramento ad justificandum, sit moraliter certa, nec ullum sit prudens dubium, aut periculum probabile de ejus salitate, satis, superque praecipuo assicurandi salutem aeternam satisfacimus per attritionem in Sacramento etiam in articulo mortis. Urget certe in articulo mortis obligatio ponendi actus amoris Dei super omnia, ratione cujus peccator justificatur; Hoc autem posito, nullatenus teneretur deinde contritionem Sacramento poenitentiae praemittere, quia adhibendo attritionem post praemissum actum amoris Dei, adhibetur medium ad salutem, in quo nullum est probabile periculum: Immo id etiam probabiliter verum est, quamvis post praemissum actum amoris Dei, moribundus iterum peccaret, & peccatum clavibus subiceret. At in tali casu ad se-

curitatem salutis aeternae actus amoris Dei repetendus esset.

Hinc patet, a fortiori licere extra mortis articulum praemittere attritionem Sacramento poenitentiae, etiam post primam illam propositionem damnatam ab Innoc. XI., quia in tali casu non sequimur, relicta tutiore, opinionem probabilem, sed moraliter certam, atque adeo tutam, quod non est prohibitum;

IX. Nonnemo dixit, ab Innoc. XI. solum damnari, quod liceat sequi opinionem probabilem, omissa tutiore in conferendis Sacramentis; atque adeo in iis solum, quae pertinent ad Ministerium conferentem Sacramenta, non vero in iis, quae pertinent ad suscipiendum illa, ut est attritio.

Sed merito rejicitur a Lumbier Observat. 13. §. 4., quia attendendus est scopus prohibitionis, quae vult vitare periculum frustrandi Sacramenta; atque adeo tam comprehendit, quae pertinent ad Ministerium conferentem, quam quae pertinent ad suscipiendum Sacramenta. Advertit tamen idem Lumbier observat. 3. §. 3. distinguenda esse duo genera opinionis tutioris: Alterum est tutioris in executione, & relate ad consequendum effectum; Alterum vero tutioris in genere doctrinae; Verbi gratia, status anachoreticus dicitur tutior in ordine ad consequendam salutem aeternam, non tamen est tutius docere nos obligatos esse ad talem statum; Sic etiam tutius est iterare Baptismum sub conditione, si forte prior fuerit invalidus; tutius etiam est in executione iterare contritionem singulis momentis, &c., sed haec non sunt tutiora in genere doctrinae, quia si doceamus, esse obligatos homines ad hanc iterationem, innumeris anxietatibus, & oneri intolerabili subderentur; quod in desperationem illos vocaret; Idem dicit in casu de attritione, & aliis si-

mi-

milibus ; tutius quidem est in ordine ad Sacramentum non frustrandum adhibere contritionem , sed non est tutius in genere doctrinæ docere , homines obligatos esse ad illam præmittendam Sacramento pœnitentiæ . Eodem modo discurre potest , dum quaeritur , An posita damnatione illius propositionis , teneamur de singulis peccatis explicitè dolere , ut sentit Vivaldus ? An teneamur habere propositum formale ? An teneamur immediate ante absolutionem elicere dolorem , ut habeatur major propinquitas moralis inter partes essentielles Sacramenti ? An dolor procedere debeat ex intentione confessionis ? An teneamur attritioni addere aliquem amorem Dei ? Quod paucis abhinc annis adeo pugnaciter controversum fuit , ut Alex. VII. Bullam hac de re expedit die 5. Maji 1667. , in qua præcipit , ne quis de hoc puncto agens contrariam sententiam censurare audeat : Quæ , & his similia procul dubio tutiora sunt in executione , non vero in genere doctrinæ , ut explicavimus . Quinam autem sit amor Dei initialis , qui in Attritione supernaturali includitur , fuse ostendimus in expositione thes. 15. confixæ ab Alex. VII. , ubi ostendimus , sine illo amore Dei formali Attritionem esse honestam , & supernaturalem .

Ex hac etiam doctrina infertur , licite posse Sacerdotem cum jurisdictione solum probabili absolvere ; atque adeo simplicem Sacerdotem in articulo mortis , etiam præsentem Parocho , absolvere posse ab omnibus peccatis , & censuris moribundum ; quia hæc opinio est tuta , imo tutior in genere doctrinæ , quamvis opposita sententia sit tutior in executione , ut explicavimus in Trutina exponendo eam thes. Innoc. XI. damnans propositionem asserentem , quod possimus sequi in conferendis Sacramentis opi-

nionem probabilem , ommissa tutiore , non damnat , quod possimus sequi opinionem tutiorem in genere doctrinæ , seu moraliter certam ; ommissa tutiore in executione , ut accidit in his , & similibus casibus .

X. Quæritur ultimo , Quomodo attritio fieri possit contritio .

Respondeo , non formaliter , sed æquivalenter ; non enim unus actus potest evadere alius , sed potest attritio æquivalere contritioni , si componatur cum Sacramento ; & in hoc sensu communiter dici solet , quod peccator in Sacramento ex attrito fiat contritus ; quia in Sacramento attritio æquivalet contritioni , cum disponat ultimo ad gratiam , non secus ac contritio extra Sacramentum . Præterea potest etiam attritio æquivalere contritioni , si componatur cum actu amoris Dei super omnia ; Nam qui habet attritionem cum actu amoris Dei super omnia , eodem modo est dispositus ad gratiam , ac qui habet contritionem . Hinc sequitur , quod in iis casibus , in quibus vel per se , vel per accidens obligatur peccator ad contritionem , satisfaciatur suæ obligationi , si loco contritionis ponat vel attritionem cum Sacramento pœnitentiæ , vel attritionem cum actu amoris Dei super omnia .

ARTICULUS III.

De dolore ad Sacramentum Pœnitentiæ requisito .

- I. *Non sufficit in Sacramento dolor virtualis inclusus aut in amore Dei , aut in proposito non peccandi de cætero .*
- II. *Nec sufficit in Confessione venialium mera non complacentia de illis cum animo suscipiendi Sacramentum .*
- III. *Non est tamen mortale non dolere de singulis venialibus , qua subi-*